

NEDERLANDSE EDITIE

ONCE

YOU'RE

MINE

POSSESSING HER #1

MORGAN BRIDGES

HOOFDSTUK I

HAYDEN

Ik heb hem vermoord.

De senator is niet de eerste en hij zal ook niet de laatste zijn. Dit geeft voldoening, maar het is vluchtig, zoals een vlam die snel gedoofd wordt. Dood en weg.

Net als mijn slachtoffers.

Neerslag vermengt zich met tranen en stroomt over de wangen van degenen die naar de kist kijken. Verdriet is overal, doordringend in de lucht als een dichte mist. Ik laat het over me heen komen, me omhullen, me vrede brengen. Het is zeldzaam om deze sereniteit te voelen. De begrafenis van mijn slachtoffers zijn een van de weinige plaatsen waar ik dit ervaar, daarom woon ik ze altijd bij.

Om het ritueel te voltooien... Een leven te beëindigen.

Gerechtigheid brengen. Opnieuw beginnen.

Ik laat mijn blik over de aanwezigen glijden, een zee van zwart tegen de groene achtergrond, een inktvlek op een smaragdgroen veld. Ze verzamelen zich, zoeken en geven troost, sommigen huilen stil, anderen snikken luid. Ze zijn allemaal gebroken.

Behalve één.

De persoon die gebroken zou moeten zijn, staat rechtop. Maar niet omdat ze niet om hem geeft. Nee, ze houdt van de overledene. Oprecht. Elke ademhaling is een strijd, alsof ze wordt gewurgd, en ze vertrekt haar gezicht van de pijn elke keer dat haar hazelnootkleurige ogen op de mahoniehouten kist vallen.

Zónder een traan te laten.

Nog niet. Maar ze huilen uiteindelijk allemaal. Een ander deel van het ritueel dat ik leuk vind.

Hoewel, ik begrijp nog steeds niet waarom mensen rouwen om het kwaad. Ze zouden opgelucht moeten zijn dat er een moorddadig individu minder op de wereld is. Een man minder die jaagt op onschuldige vrouwen en kinderen. Ik vermoed dat het komt omdat ze niet op de hoogte zijn van de walgelijke daden die hun geliefden hebben begaan. Als ze dat wel waren, zouden ze angst tonen, geen verdriet.

Calista Green is voortreffelijk in haar melancholie.

Deze vrouw is het perfecte voorbeeld van hoe de dochter van een politicus eruit zou moeten zien. Smetteloze, gestreken kleding, onberispelijke make-up en haar lange, donkere haar gekruld en opgestoken op een manier die de prachtige lijn van haar nek accentueert. Wat het plaatje echt compleet maakt, is de parelketting die ze draagt, waar ze af en toe met haar vingers overheen glijdt om zichzelf te kalmeren.

Als enige nog levende familielid is mijn focus op haar gericht. Niet omdat de vrouw jong en aantrekkelijk is, hoewel je dood zou moeten zijn om het niet op te merken. Macabere humor van mijn kant. Hoe zeldzaam... en vermakelijk.

Ongeacht haar schoonheid is juffrouw Green degene die ik met ingehouden adem observeer, mijn borst die in hetzelfde ritme als de hare op en neer gaat, mijn lichaam dat

vooroverbuigt telkens als zij het hare beweegt. Zij is degene met wie ik op dit moment verbonden ben.

Er zit poëzie in, een scherpe ironie in het nemen van het leven van de man die verantwoordelijk is voor de vitaliteit die door haar aderen stroomt. Die haar hart doet kloppen. Het subtiele trillen van haar hartslag in haar hals trekt steeds opnieuw mijn aandacht.

De meeste vrouwen zijn teer, hebben bescherming nodig. Maar alleen in fysieke zin. Emotioneel zijn ze intelligenter, meer afgestemd op de gevoelens die hun leven vaak domineren.

Dezelfde gevoelens die ik in mezelf heb vernietigd.

In het bijzonder de zachte, tedere gevoelens: aanbidding en mededogen. Of dat nu is door zorg voor een ander, of zelfs liefde. Hoe het ook heet, het leidt tot zwakte. Wat resulteert in pijn en lijden.

En de komst van donkerdere emoties.

Dit zijn de emoties waarin ik me wentel, de emoties die mijn daden bepalen en mijn ambitie voeden. Frustratie. Woede. Walging. Zelfs verlangen, als het voortkomt uit egoïstische daden; de bevrediging ervan, zowel mentaal als fysiek.

Deze dingen begrijp ik en heb ik onder controle, zodat ze me niet overnemen – zoals ze af en toe proberen te doen.

Ik ben geen perfecte man. Alleen mijn intenties zijn dat.

De pastoor vraagt iedereen het hoofd te buigen in gebed, en dat doen ze. Behalve ik. En zij.

Juffrouw Green staart simpelweg voor zich uit, zonder te knippen, haar blik fonkelt van gedachten, haar ogen veranderen in gekristalliseerde honing. Ik blijf haar observeren. Haar onderzoeken. Hoe langer ik dat doe, hoe meer mijn interesse gewekt wordt.

Waar denkt ze aan? En waar blijven in hemelsnaam de tranen?

Het gebed tot een onzichtbare godheid eindigt, en iedereen heft het hoofd. Een vrouw van middelbare leeftijd, de voormalige huishoudster van de familie Green, bedekt haar gezicht met beide handen. Haar ronde lichaam schokt door de kracht van haar snikken. Echt of gespeeld, dat weet ik niet zeker.

Juffrouw Green vraagt niet naar de echtheid van de tranen. De jonge vrouw omhelst de oudere onmiddellijk, haar volle, roze lippen fluisteren troostende woorden terwijl ze de huishoudster zachtjes op haar rug klopt tot de vrouw zichzelf herpakt.

De pastoor wijst naar de kist en stelt voor dat iedereen afscheid neemt. De eerste die naar voren loopt, is de chauffeur van de familie. Hij neemt zijn pet in de hand en buigt zijn hoofd. Zijn mond beweegt kort, duidelijk een man van weinig woorden, en dan stapt hij terug.

Voordat hij zich in de menigte kan mengen, loopt de dochter van de senator naar hem toe en neemt zijn hand. Ze geeft de man een glimlach – een verdrietige, maar toch een glimlach – en zegt iets waardoor de schouders van de chauffeur trots recht komen. De interactie tussen hen is vertrouwd, comfortabel.

Ik knijp mijn ogen samen, neem de moeite niet om mijn scepsis te verbergen. Niemand kan me op deze afstand zien, maar toch heb ik de neiging om dichterbij te komen. Het druist in tegen mijn regels om in de buurt van de nabestaanden van mijn slachtoffers te komen, dus doe ik het niet. Echter, regels onderdrukken mijn verlangen niet. Mijn behoefte om dingen meer in detail te onderzoeken om begrip te krijgen.

Juffrouw Green verbaast me.

Zij is degene die het meest gebroken is door de dood van de senator, en toch biedt zij troost in plaats van het te

ontvangen. En niet zomaar aan iemand, maar aan het personeel. Mensen die ze niet zou moeten erkennen, tenzij het met een taak is die ze moeten uitvoeren.

Ik heb veel mannen en vrouwen uit de hogere klasse ontmoet, en geen van hen heeft een persoonlijke relatie met degenen die op hun loonlijst staan. Ze vinden het beneden hun waardigheid. Een financiële kloof die er is sinds geld en status prominent werden in de menselijke cultuur.

Maar niet voor juffrouw Green.

Zij behandelt ieder individu als iemand van waarde. Het is verwarrend... en verfrissend. Als het echt is.

Ik geloof niet dat ze oprecht is. Een begrafenis is het perfecte excuus voor een vrouw om sympathie en aandacht te krijgen. Om te stralen in de schijnwerpers en aanbeden te worden simpelweg door er te zijn. Misschien is dat waarom ze nog niet heeft gehuild.

Juffrouw Green bereidt haar podium voor.

Dat is iets wat ik begrijp en wat ik al vaak heb gezien. Ze zal niet anders zijn dan de anderen. Net zoals ze die parels draagt, zal ze egoïsme dragen, vermomd als verdriet.

Dus ik wacht.

Mijn verwachting groeit met elke persoon die naar de kist loopt. Ze vertrekken kort daarna, maar niet zonder dat de plichtsgetrouwe dochter hen gedag zegt, een lelie in haar hand die ze vastklemt als een reddingslijn. De regen valt harder en sneller, verstrooit de rouwenden als een zwerm raven, en de groep verdwijnt snel.

Tot er nog één persoon overblijft.

Juffrouw Green staat daar, een stoïsche uitdrukking in haar gelaat geëtt. Haar haar, nat door de regen, druppelt water op haar al doorweekte kleding. Ze beweegt lange tijd niet, ondanks de storm, ondanks het gebrek aan publiek.

Haar voortdurende stilte trekt me aan, trekt me naar haar

toe. Ik zet de kraag van mijn jas op om mijn gezicht te beschermen en loop geleidelijk in haar richting. Voor een toevallige voorbijganger lijkt ik iemand die de overledene bezoekt. Op elke andere dag zou dat waar zijn.

Ik heb gerouwd. Een keer.

Mijn stappen brengen me dichtbij genoeg om de onderlip van de vrouw te zien trillen, nu blauw getint door de kou. Juffrouw Green slaat haar armen om haar middel, de bloem nog steeds in haar hand, en zakt met een kleine kreet van pijn op de grond.

Éindelijk komen de tranen.

Ze kantelt haar hoofd achterover, haar bleke keel als een offer, waardoor mijn vingers trillen. Met gesloten ogen en licht geopende lippen huilt de vrouw. Ik bezit geen empathie, maar als ik dat wel deed, zou ik verscheurd worden door het horen van zo'n somber geluid.

Toch is er een vreemde spanning in mijn borst.

Die wordt intenser naarmate ze langer huilt, naarmate ze meer tranen laat.

Er is geen publiek, geen toneelstuk om op te voeren. Alleen een dochter die rouwt om het verlies van haar ouder. Achter gesloten deuren.

Juffrouw Green wachtte tot ze alleen was om echt te rouwen, een openbaring die ik niet zag aankomen. Haar gedrag is een afwijking van de norm.

Teleurstelling stijgt samen met verwarring, en mijn wenkbrauwen fronsen. Voor het eerst is de vreugde die ik uit begrafenissen haal verdwenen.

Mijn voldoening is gedwarsboomd.

En vervangen door een ongemakkelijk gevoel dat ik weiger een naam te geven. Iets waarvan ik niet in staat zou moeten zijn het te voelen.

Het is er toch.

Juffrouw Green is de oorzaak hiervan.

Ik laat mijn blik over de vrouw glijden als ze opstaat en langzaam naar de kist loopt, gras- en moddervlekken op haar kleding en benen. Haar perfecte beeld is niet langer intact. De lelie in haar rechterhand trilt door de rillingen die door haar lichaam trekken, waardoor regendruppels loskomen die snel worden vervangen door de storm. En haar tranen.

Ze fluistert iets gebroken, wat ik niet kan verstaan, en kust de bloembladen voordat ze de lelie op het mahoniehouten oppervlak plaatst, tussen de andere bloemen. Daarna loopt ze naar het voertuig dat stationair draait bij de stoep. Ik kijk toe totdat ze instapt en uit het zicht verdwijnt.

Dan loop ik naar de kist. Ik kijk naar beneden en knijp mijn ogen samen van minachting naar de man die erin ligt, terwijl mijn lip omhoogkrult. ‘Je hebt pijn veroorzaakt voor en na je dood. Als ik je opnieuw zou kunnen doden, zou ik het doen.’

Ik reik mijn hand naar voren en laat mijn vingers over de lelie glijden die juffrouw Green zo stevig vasthield, de zachte textuur zoals ik me voorstel dat haar huid zou voelen. Ik pak de lelie op en druk mijn lippen op het bloemblad waar zij dat enkele ogenblikken geleden deed, en adem diep in. De geur van de bloem vult mijn neusgaten, samen met de geur van de vrouw die nu mijn gedachten binnendringt.

Ze is een mysterie. Mijn grootste probleem.

Een probleem dat ik van plan ben op te lossen en kwijt te raken. Koste wat het kost. Anders zal de prijs die ik betaal mijn verstand zijn – wat daar nog van over is.

Moord bracht ons samen.
Alleen de dood kan ons scheiden.

De Martelaar

Calista is van mij... ze weet het alleen niet.
Toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, wilde ik haar.
Vanaf de tweede keer was ik geobsedeerd.
Ik hield haar in de gaten.
Ik volgde haar.
Het versterkte alleen maar mijn behoefte om haar te bezitten.
Als ze eenmaal van mij is, laat ik haar nooit meer gaan.

De Prooi

Hayden Bennett is een monster,
binnen en buiten de rechtszaal.
Helaas heb ik zijn hulp nodig.
Wat een simpele overeenkomst had moeten zijn,
verandert in iets anders.
Iets intens.
Hij is er altijd als ik hem nodig heb,
maar ik weet niet of het verstandig is om hem te vertrouwen...

ISBN 978-94-6440-670-2

 SVM
PUBLISHING

SVMUBLISHING.BE

 SVMUBLISHING